

melser med Hensyn til Dyrplageri, men den første Del af det ærede Medlems Tale, som omhandlede Kupering, synes jeg, stod i Modsætning dertil. Det var, hvad jeg vil kalde en god Hestehandler- og Gods-ejertale. Det ærede Medlem sagde, at man i Udlandet forlanger kuperede Heste. Ja det kan nok være, men hvis vi finder, at det er ganske uforsvarligt at kupere Heste, saa faar Udlandet bare ingen kuperede Heste her i Danmark, og det kan kun tjene til Ære for Danmark, at vi har en Lov, der forbyder Kupering. Vi er ikke forpligtede til at levere kuperede Heste til Udlandet, men det synes det ærede Medlem at mene. Det er altsaa for Fortjenestens Skyld, at det ærede Medlem vil paaføre dette Dyr saa unødigt store Lidelser. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at beskrive, hvorledes Hestekupering foregaar, og jeg skal blot ganske kort nævne, hvorledes det gaar til, hvorledes en Snor bliver strammet om Mølen paa Dyret for at holde Styr paa det, hvorledes Haleroden bliver afhugget, hvorledes man derefter med gloende Jern søger at standse Blodudstrømningen, hvorledes Dyret derefter lider i lange Tider ganske forfærdeligt, og hvorledes det, naar det er kommet ud over hele denne Operation, er berøvet det naturlige Middél til at holde sig fri for Fluor og andre Insekter. Det er, synes jeg, en Side af Sagen, som det ærede Medlem fra Ærø, naar han ellers er imod Dyrplageri, burde tage mere Hensyn til end disse forholdsvis smaa økonomiske Interesser, som han i dette Tilfælde sætter øverst. Det ærede Medlem indrømmede, at det er en meningsløs Mode, ja, det er en dum og uskøn Mode. Det ærede Medlem nikker og er enig med mig. Men skal vi saa ikke være enige om at faa truffet Foranstaltninger mod denne dumme og meningsløse Mode, som Hestekupering? Herregud, Godsejerne og det højere Bourgeois kan jo køre med det samme jævne Forspand, som vi andre kører med, naar vi en Gang imellem kommer op at køre. Det maa de virkelig finde sig i, naar saa væsentlige Interesser som dem, her er Tale om, skal gaa foran.

Jeg er enig med det ærede Medlem fra Ærø i, at den omtalte Udbrækning af Tænder paa Heste er raa og modbydelig, men jeg synes, at den Medfølelse, det ærede Medlem her lagde for Dagen, staaer underligt til hans Forsvar for Kupering af Heste.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup). Der er et bevinget Ord, som det ærede Medlem

har opfundet, nemlig Ordet Bondekultur. Jeg tror ikke, at der til denne Kultur ogsaa hører Modstand imod Beskyttelse af Dyrene, og jeg tror ikke, at et saadant Livssyn har nogen Tilslutning her i Folketinget. Jeg synes, man har erfaret under denne Forhandling, at der hersker mere Forstaaelse af denne Sag her i Folketinget end den, det ærede Medlem fra Sæby har givet til Kende. Det ærede Medlem er vred over det i sin Tid forelagte private Lovforslag om dette Emne — det kan han nu ikke glemme —, som bl. a. vilde forbyde at slaa Hestene med en Pisk, og det er der heldigvis ikke Tale om her, siger det ærede Medlem. Jo, det er der netop ogsaa Tale om her. Det ærede Medlem skulde se rigtigt efter i sine Papirer, saa vilde han se, at det er der netop. Selvfølgelig er der ikke Tale om, at man overhovedet vil forbyde en Mand at slaa sin Hest med en Pisk, men det har vi heller ikke i det private Lovforslag villet udstede noget Forbud imod. Men der staaer i det Lovforslags § 3, at det er „forbudt at slaa Dyr med Pisk eller Svøbe paa de haarløse eller mindre kødfulde Dele, saasom Hoved, Bug eller Ben, samt overhovedet at slaa dem med Piskeskraft eller med nogen anden haard, spids eller skarp Genstand“. Og i Anmærkningerne til nærværende Lovforslag siges det, at Ministeriet kan tænke sig at give administrative Forskrifter om, at man ikke maa slaa Dyr uden Grund eller paa særlig ømfindtlige Steder, saa det ærede Medlem vil altsaa se, at der ikke i denne Henseende er nogen videre Forskel paa det private Lovforslag og det foreliggende Lovforslag; der er kun den Forskel, at Bestemmelsen ikke her bliver lovfæstet, ellers er det Hip som Hap, vi har slet ikke i det private Lovforslag været længere udé, end at Justitsministeren altsaa meget godt kan følge os.

Det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) gik saa vidt, at han hentede Hedehusmanden her ind i Folketinget for at faa Lejlighed til at protestere mod dette Lovforslag. Men det Eksempel, det ærede Medlem anførte, var ganske ud i det blaa, forekommer det mig. I Virkeligheden laa der i hans Udtalelser en Sigtelse mod den mindre Husmand ovre paa Heden for i Almindelighed at iværksætte Dyrplageri. Det kan der slet ikke være Tale om, og selv om en Husmand pløjer med een Hest, og denne Hest anstreges — Menneskene anstrenger sig jo ogsaa —, kan der ikke blive Tale om, at Politiet skulde falde over ham og idømme ham en Mulkt i Hen-